

[Steen.]

holde den Løvefod, vi nu engang har. Naar vi ser paa Fremgangen i Udførselsværdi i Aaret 1936, viser det sig, at Fremgangen er paa 113 Mill. Kr. Det er en Linie, som vi sætter alt ind paa at fastholde og videreføre. I øvrigt fremgaar vor økonomiske Politik af de Lovforslag, der Rigsdagssamlingen igennem er fremsat og behandlet her, og som nu enten er eller i den kommende Dags Tid eller to vil blive gennemført. Jeg maa gentage, at det er mig noget uforstaaeligt, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller virkelig ikke paa dette Grundlag har kunnet danne sig et Skøn over vor Politik paa det økonomiske som paa andre Omraader. For det turde da være utænkeligt, at det ærede Medlem gaar rundt med den Forestilling, at Regeringen og Regeringspartierne ud over, hvad der fremgaar af den Lovgivning, hvortil alle er Vidne, den Administration, vi har Ansvaret for — at vi ved Siden heraf gaar rundt med en økonomisk Politik, som vi ikke har meddelt Oppositionspartierne noget om. Men for det Tilfælde, at det virkelig skulde forholde sig saaledes, siger jeg til det ærede Medlem, at saaledes er det ikke fat.

Jeg vil saa gerne gøre et Par Bemærkninger om Samarbejdet her paa Rigsdagen Regeringspartierne og Oppositionspartierne imellem, og jeg siger ærligt, at dette Samarbejde har efter vor Opfattelse ikke formet sig saaledes, som vi kunde ønske, det skulde og burde forme sig. Jeg udtalte i Efteraaaret et Ønske om, at vi nu maatte kunne finde hinanden i et Samarbejde paa det Grundlag, som en Række Valgdage havde anvist os at arbejde paa. Men jeg føjede til, at der formodentlig nok skulde hengaa nogen Tid, inden dette i naturligt Omfang viste sig muligt. Denne Formodning har vist sig at være rigtig, og jeg erkender, at nogen Forklaring herpaa findes ogsaa, nemlig denne, at en Række af de store betydningsfulde Lovforslag, som har været til Behandling i Samlingens Løb, er Lovforslag, som Oppositionspartierne under andre politiske Forhold saa stærkt havde taget Stilling imod, havde stemt imod, at jeg særdeles vel forstaaer, at dette i den nuværende, ændrede Situation beredte visse Vanskeligheder. Men jeg beklager at maatte tilføje, at der ogsaa paa Omraader, hvor denne Forklaring ikke strækker til, har manglet god Vilje til et Samarbejde i det Omfang, det var naturligt. Jeg nævner som Eksempel herpaa de gennemførte Skateloove, som i den givne Situation, alle Forhold taget i Betragtning, var saa rimelige

og saa naturlige, at man fra alle Sider burde have erkendt dette. Jeg skylder Det konservative Folkeparti at sige, at dette Parti har i sit Arbejde i Vinterens Løb baade gennem de af Partiet stillede Ændringsforslag til de Lovforslag, vi behandlede, og paa den Maade, Partiets Afstemning i mangfoldige Situationer har formet sig, vist langt større Vilje til positivt Samarbejde, end Tilfældet har været for Venstrepartiets Vedkommende. For Venstres Vedkommende er jo Stillingen den — det gentager sig bestandig —, at naar vi i en rimelig Tid i Udvalgene har forhandlet om Tingene, og det Øjeblik kommer, da der maa tages Stilling, da Ændringsforslag skal stilles, ja, saa lader Partiet optrykke sine gamle Forslag fra de svundne Tider, hvorom Partiets Tanker stadig kredser, og naar disse Forslag ikke kan accepteres, henfalder Partiet til sin store Idé, der jo synes at være at sige: Stemmer ikke. Denne stadige Sigen Stemmer ikke har jeg opfattet saaledes, at den vel skal være et Udtryk for, at nu er det os andre, der har Flertallet, og nu maa vi værsgod selv om det, nu maa vi, da vi har faaet Magten, ogsaa tage Ansvaret. Jeg har sagt det før, men maa gentage, at det er aldeles overflødigt at minde os herom; vi ved det i Forvejen, og vi er rede hertil. Men der er i hele Bedømmelsen af Forholdet en stor og afgørende Fejl. Det er den, at man tror, at man i Arbejdet paa Rigsdagen frigør sig for ethvert Ansvar blot derved, at man stiller sig udenfor. Maatte Rigsdagssamlingen 1936—37 da vise sig at være den Tid, der af forklarlige Grunde naturligt maatte hengaa, forinden et Samarbejde Partierne imellem i det Omfang, det her i Landet baade er naturligt og tjenende alle Interesser bedst, kunde indtræde.

Naar vi ser fremefter og tænker paa, hvilke Opgaver vi har for os at samarbejde om, saa ser vi, vil jeg gerne sige, for os tre store og betydningsfulde Opgaver. Det er Forfatningsreformen, det er Skattereformen, og det er en Nyordning af Landbrugets Gældsforhold, som sikrer Landbrugserhvervets Udøvere, at nyttigt, samfundsgavnligt, værdiskabende Arbejde lønnes under skiftende Forhold paa rimelig Maade. Og vi gaar da til vort Medarbejde paa disse Opgavers Løsning i Forstaaelse af og enige i, at det danske Folks Ret til at træffe sine Afgørelser ved lige og almindelig Valgret, den Ret bør sikkert forankres i Landets Forfatning. Et Folk som vort, der er saa lykkeligt at have bag sig en rolig og harmonisk Udvikling, har ikke tilkæmpet sig